

Review Article

A Review of the Process of Educational and Cultural Cooperation with the Mediating Role of Internationalization in Higher Education

Samaneh Bahrami¹ , Fateme Zarei Dangesaraki¹ , Arezou Hajzadehfallah³

1. Department of Educational Management, Sar.C., Islamic Azad University, Sari, Iran.

Email: Sama.di64@yahoo.com

2. Department of Curriculum Planning, Sar.C., Islamic Azad University, Sari, Iran.

Email: Fateme.zarei6161@gmail.com

3. Department of Educational Management, Sar.C., Islamic Azad University, Sari, Iran.

Email: Hajzadeh.fallah.arezou@gmail.com

* Corresponding Author: Fateme.zarei6161@gmail.com

ARTICLE INFO

ABSTRACT

Keywords:

Educational
Cooperation;
Cultural Cooperation;
Internationalization of
Higher Education;
Cultural Development;
International Scientific
Cooperation

Received:

07 July 2024

Received in revised
form:

09 August 2024

Accepted:

14 August 2024

Published:

22 August 2024

Pp.51-65

Background and Objectives: The internationalization of higher education is considered one of the key factors in the development of this sector. In this context, the process of educational and cultural cooperation plays a significant role. This process includes interactions between universities, research institutions, and other educational organizations both domestically and internationally, facilitating and accelerating learning, research, and knowledge transfer. Given the rapid advancement of higher education globalization, the role of mediation in this process is highly important. The present study aims to examine the process of educational and cultural cooperation and the mediating role in the internationalization of higher education.

Methodology: This study is a systematic review. Keywords relevant to the topic were selected based on the MESH standard, and searches were conducted in various databases, including SID, Iran Medex, PubMed, Google Scholar, Cochrane, Scopus, Web of Science, Uptodate, and Magiran. Keywords such as "educational management," "internationalization," "educational cooperation," and "cultural development" were used in the time frame from 2000 to 2023. From an initial set of 30 articles, after a three-phase screening and applying exclusion criteria, 22 articles were selected for final analysis.

Results: The results showed that international interactions in the field of education and research lead to improved quality of education and research, entrepreneurship development, and the enhancement of academic and technical levels of universities. Additionally, six key factors influencing the internationalization of higher education were identified. These include the effects of globalization, international cultural policies, and the impact of culture on foreign policy.

Conclusion: Overall, the findings of this study indicate that the mediating role in the process of internationalizing higher education is crucial. Mediation activities significantly contribute to improving education and research, personal and economic development of societies, and enhancing the quality of higher education. It is suggested that in order to strengthen international scientific cooperation and cultural policy-making in higher education in Iran, the identified components be considered.

Citation: Bahrami, S., zarei dangesaraki, F. & Hajzadeh Fallah, A. (2024). A Review of the Process of Educational and Cultural Cooperation with the Mediating Role of Internationalization in Higher Education. *Knowledge and Research in New Higher Education*, 1(2), 51-65.

 <http://10.22034/NHERK.2024.204537>

Authors retain the copyright and full publishing rights. © Authors.

The Article is Published by [Alim-e-Noor Publication Center](http://www.alim-e-noor.com).

This article is an open access article licensed under

The [Creative Commons Attribution 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) (CC BY 4.0).

مقاله مروری

مروری بر نقش مدیریت شهری بر کیفیت آموزش عالی ایران

سمانه بهرامی^۱، فاطمه زارعی دنگسری^۲، آرزو حاج زاده فلاح^۳

۱. گروه مدیریت آموزشی، واحد ساری، دانشگاه آزاد اسلامی، ساری، ایران.
۲. گروه برنامه ریزی درسی، واحد ساری، دانشگاه آزاد اسلامی، ساری، ایران.
۳. گروه مدیریت آموزشی، واحد ساری، دانشگاه آزاد اسلامی، ایران.

نویسنده مسئول: Fateme.zarei6161@gmail.com

اطلاعات مقاله	چکیده
واژگان کلیدی: همکاری‌های آموزشی؛ همکاری‌های فرهنگی؛ بین‌المللی‌شدن آموزش عالی؛ توسعه فرهنگی؛ همکاری‌های علمی بین‌المللی	زمینه و هدف: بین‌المللی‌شدن آموزش عالی یکی از عوامل کلیدی در توسعه این حوزه به شمار می‌رود. در این زمینه، فرایند همکاری‌های آموزشی و فرهنگی نقش مهمی ایفا می‌کند. این فرایند شامل تعاملات بین دانشگاه‌ها، پژوهشگاه‌ها و دیگر سازمان‌های آموزشی در سطح داخلی و بین‌المللی است که موجب تسهیل و تسریع یادگیری، تحقیقات و انتقال دانش می‌شود. با توجه به جهانی‌شدن آموزش عالی، نقش میانجی‌گری در این فرایند از اهمیت زیادی برخوردار است. مطالعه حاضر با هدف بررسی فرایند همکاری‌های آموزشی و فرهنگی و نقش میانجی‌گری در بین‌المللی‌شدن آموزش عالی انجام شده است.
تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۴/۱۷ تاریخ بازنگری: ۱۴۰۳/۰۵/۱۹ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۵/۲۴ تاریخ انتشار: ۱۴۰۳/۰۶/۰۱ صص. ۳۸-۵۰	روش پژوهش: این مطالعه به صورت مرور سیستماتیک انجام شد. کلیدواژه‌های مرتبط با موضوع از طریق استاندارد MESH انتخاب شدند و جستجو در پایگاه‌های اطلاعاتی مختلف نظیر SID، Iran Medex، Pubmed، Google Scholar، Uptodate، Web of Science، Scopus، Cochrane، Magiran و صورت گرفت. واژه‌های کلیدی مانند "مدیریت آموزشی"، "بین‌المللی‌سازی"، "همکاری‌های آموزشی" و "توسعه فرهنگی" در بازه زمانی سال‌های ۲۰۰۰ تا ۲۰۲۳ مورد استفاده قرار گرفتند. از مجموع ۳۰ مقاله اولیه، پس از غربالگری سه فاز و اعمال معیارهای خروج، ۲۲ مقاله برای تحلیل نهایی انتخاب شد.
	یافته‌ها: نتایج نشان داد که تعاملات بین‌المللی در زمینه آموزش و پژوهش منجر به بهبود کیفیت آموزش و تحقیقات، توسعه کارآفرینی، و ارتقاء سطح علمی و فنی دانشگاه‌ها می‌شود. همچنین شش مؤلفه تأثیرگذار بر بین‌المللی‌شدن آموزش عالی شناسایی شد. این مؤلفه‌ها شامل آثار جهانی‌شدن، سیاست‌های فرهنگی بین‌المللی، و تأثیر فرهنگ بر سیاست خارجی است.
	نتیجه‌گیری: به طور کلی، یافته‌های این مطالعه نشان می‌دهد که نقش میانجی در فرایند بین‌المللی‌شدن آموزش عالی بسیار حائز اهمیت است. فعالیت‌های میانجی‌گری در بهبود آموزش و پژوهش، توسعه فردی و اقتصادی جامعه و ارتقاء کیفیت آموزش عالی نقش چشم‌گیری دارند. پیشنهاد می‌شود برای تقویت همکاری‌های علمی بین‌المللی و سیاست‌گذاری فرهنگی در حوزه آموزش عالی ایران، مؤلفه‌های شناسایی شده مورد توجه قرار گیرند.

استناد: بهرامی، سمانه، زارعی دنگسری، فاطمه و حاج زاده فلاح، آرزو. (۱۴۰۳). بررسی مروری فرایند همکاری‌های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین‌المللی‌شدن آموزش عالی. *دانش و پژوهش در آموزش عالی نوین*، (۲)، ۵۱-۶۵.

 <https://doi.org/10.22034/nherk.2024.204537>

حق نشر و حقوق کامل انتشار برای نویسندگان محفوظ است. © نویسندگان. این مقاله توسط مرکز انتشارات علیم نور منتشر شده است. این مقاله یک مقاله با دسترسی آزاد است که تحت مجوز Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) منتشر شده است.

هماهنگی و همکاری در زمینه آموزش عالی و فرهنگی در سطح بین المللی به عنوان یکی از موضوعات مهم در حوزه آموزش و پرورش در جهان به شمار می‌رود. همکاری های بین المللی در زمینه آموزش و پرورش به منظور ارتقای کیفیت آموزش در سطح جهانی، توسعه فرهنگ‌های مختلف، ترویج صلح و دفاع از حقوق انسانی انجام می‌گیرد (سیبوابهی، اس.، و فرناندس، ۲۰۲۳). در حال حاضر، آموزش عالی به عنوان یکی از مهمترین شاخه های آموزش و پرورش مورد توجه قرار گرفته است و همکاری های بین المللی در این زمینه می‌تواند به ارتقای کیفیت آموزش کمک کند. از این رو، برقراری همکاری های بین المللی در زمینه آموزش عالی، می‌تواند به بلندی بردن سطح آموزش و پرورش از طریق تبادلات دانش، تجربیات و فنون جدید ارتقا دهد (مشتري و صفريور ۲۰۲۳). با توجه به تحولات جهانی موجود در حوزه آموزش، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی، نیاز به همکاری بین المللی در زمینه آموزش عالی و فرهنگی بیش از پیش احساس می‌گردد. در این مورد، رشد رو به رشد فضای مجازی و فناوری‌های نوین، و همچنین نفوذ فرهنگ‌های مختلف در جوامع مختلف، اهمیت این همکاری ها را به خصوص افزایش داده است (پاوار و همکاران، ۲۰۲۳). شرکت در برنامه های تبادل دانش، تجربیات و فرهنگی با همکاری شبکه های بین المللی، می‌تواند به بلندی بردن سطح آموزش و پرورش، توسعه فرهنگ بین المللی و حل مسائل جهانی کمک کند. علاوه بر این، همکاری های بین المللی در زمینه آموزش عالی و فرهنگی، می‌تواند به تشکیل شبکه‌های همکاری میان کشورهای مختلف و همچنین دانشگاه‌های مختلف تراز بدهد (مرنگال و اورازی، ۲۰۲۳). به طور خلاصه، همکاری های بین المللی در زمینه آموزش عالی و فرهنگی می‌تواند به توسعه فرهنگ‌های مختلف، ارتقای کیفیت آموزش، حفظ حقوق انسانی و ترویج صلح در سطح جهانی کمک کند. از این رو، دولت ها و دانشگاه‌های مختلف باید همکاری های بین المللی خود را در این زمینه تقویت کنند تا به پیشرفت و توسعه جوامع مختلف دست یابند (سوگوکو، ۲۰۲۳). بسیاری از مسائل اجتماعی و فرهنگی جهان، جای خود را در آموزش و پرورش دارند و همکاری ها بین المللی برای حل آنها بسیار مهم است. این همکاری های بین المللی و شفافیت بیشتر در تبادل اطلاعات و داده ها، می‌تواند به ارتقای آموزش و پرورش در سطح جهانی و بهتر شدن زندگی های انسان ها کمک کند (یامادا، ۲۰۲۳). تلاش های زیادی در جهت توسعه همکاری های آموزشی و فرهنگی بین کشورهای مختلف صورت گرفته است. افزایش همکاری های آموزشی و فرهنگی باعث انعکاس مزایای بسیاری در سطح جهانی شده است، به عنوان مثال، آموزش عالی بهتر و بالاتر، سطح بالاتر تحقیق و توسعه، یادگیری فرهنگ و تاریخ کشورهای دیگر، افزایش دانش آموزان بین المللی و توسعه روابط کشور به کشور (وو و زنگ، ۲۰۲۳). در این راستا، نقش میانجی بین المللی بسیار مهم است. نقش میانجی بین المللی به لحاظ تسهیل برای همکاری های آموزشی و فرهنگی اهمیت دارد. برای مثال، یک میانجی بین المللی می‌تواند با

داشتن اطلاعات کافی و ارتباطات مناسب، روابط بین دانشگاه ها و موسسات آموزشی را برای همکاری های آموزشی و فرهنگی تسهیل کند. این میانجی بین المللی می تواند تمامی مراحل از طرح و برنامه ریزی تا اجرا و ارزیابی را تسهیل بخشد. درواقع نقش میانجی بین المللی به صورت کلی، به گسترش همکاری های آموزشی و فرهنگی کمک می کند (داولیاتشایف و تمیرکولوف، ۲۰۲۳). با این حال، برای اینکه همکاری های آموزشی و فرهنگی موفق باشند، باید مشخصه های جهت دهنده قابل رویت و برنامه های ویژه به همراه با قابلیت های فراتر از مرزی را داشته باشند و سرمایه درآمد در نظر گرفته شود. در واقع، همکاری های آموزشی و فرهنگی با ماهیت خود، به دو جنبه آموزشی و اقتصادی هم گرایش دارند و به بالادستی و پایین دستی تأثیر می گذارند. در نتیجه، همکاری های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین المللی می توانند کمک کننده جهت تقویت و توسعه آموزش عالی و فرهنگی باشند (بولوت شاهین و همکاران، ۲۰۲۲). اما نیاز به همکاری بین المللی در زمینه آموزش و فرهنگی از این نتیجه می گذرد که مسائلی نظیر نیازمندی های آموزش و پرورش، پژوهش های مشترک و یادگیری از کشورهای دیگر باید در سطح جهانی بررسی و به داده های دور دست دسترسی پیدا کنیم. با این توضیحات، می توان به آن نتیجه رسید که همکاری از بین المللی در زمینه آموزش و فرهنگی، شامل بسیاری از مزایایی است که به دانش آموزان، دانشجویان، پژوهشگران و همه افراد مرتبط با این زمینه می تواند کمک کننده باشد (لی و زو، ۲۰۲۲). از جمله این مزایا می توان به ارتباط بین فرهنگ ها و سازمان های مختلف، افزایش اطلاعات و دانش فردی و جمعی، اینکه ایده ها و نظریات نو تر و بهتر درباره موضوعات مختلف شکل می گیرد، پیشرفت تکنولوژی و ارتقای آموزشی و همچنین افزایش فرصت های شغلی اشاره کرد (غنی و همکاران، ۲۰۲۲). بنابراین، سازمان ها، دولت ها، مراکز تحقیقاتی و دانشگاه ها باید برای ایجاد همکاری بین المللی در زمینه آموزش و فرهنگی، توانمندی های لازم را در زمینه ارتباطات، پشتیبانی مالی، ثبیتات قانونی و همچنین توانایی مشارکت در پروژه های مشترک به ارمغان بیاورند. با این کار، مترجم و روابط عمومی می توانند نقش بسیار مهمی در تسهیل این همکاری بازی کنند و امری برای همیشه مفید و سودمند برای آینده به جامعه ارائه دهند (ویکولسکو، ۲۰۲۲).

روش پژوهش:

مطالعه حاضر یک مطالعه مروری است بر مقالات دو زبان فارسی و انگلیسی در بازه زمانی سال های که در مجلات داخلی یا خارجی چاپ و منتشر شده اند مطالعه حاضر یک مرور سیستماتیک است که کلیدواژه ها براساس *MESH* تعیین و سپس جستجو در پایگاه های اطلاعاتی؛ *Cochrane*, *Google scholar*, *Iran Medex*, *Pubmed*, *SID*, *Scopus*, *Web of Science*, *Uptodate*, *Magiran* انجام شد. و با جستجو واژه های کلیدی مدیریت آموزشی،

مدیریت فرهنگی، آموزش عالی تطبیقی، بین المللی سازی، توسعه فرهنگی، همکاری های آموزشی، آموزش عالی، مولفه های توسعه آموزشی و فرهنگی و ترکیبی از آن ها در بازه ی زمانی سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۲۳ مورد جستجو قرار گرفت. تعداد مقالات ابتدایی حاصل از جستجو شامل ۳۰ مقاله بوده است تمام مقالات اصیل جهت ورود به مطالعه جمع آوری و بررسی گردیدند. معیارهای های غربالگری با اعمال معیارهای ورود و خروج در سه مرحله صورت گرفت؛ مقالاتی که واژه های کلیدی در عنوان خود نداشته اند حذف شده اند، (۲) مقالات در قالب چکیده و پایان نامه ها و گزارش همایش، کنگره ها و سخنرانی ها از مطالعه خارج شده اند، (۳) مقالاتی که صرفاً چکیده داشته اند از مطالعه خارج شده اند، (۵) مطالعاتی که محتوا با هدف مطالعه مقاربت موضوعی نداشته اند از مطالعه خارج شده اند. ۳۰ مقاله در ابتدای جستجو یافت شد در مرحله غربالگری (۴ مرحله ابتدایی) ۵ مقاله از مطالعه خارج شده اند و در مرحله انتهای غربالگری ۲۲ مقاله مرتبط با هدف مطالعه باقی ماندند که مورد ارزیابی محتوایی قرار گرفت و وارد مطالعه شدند.

یافته‌ها

نتایج جستجو مقالات تعداد ۲۲ مقاله داخلی و خارجی در راستای هدف مطالعه در ذیل آورده شده است؛

غیائی ندوشن و همکاران (۱۴۰۲) در پژوهشی تحت عنوان « چالش‌های ج ذب دانشجویان بین‌المللی: تجربه‌ای برای دانشگاه‌های ایران (واکاو پژوهش‌های گذشته) به این نتیجه دست یافتند، در راستای جذب دانشجویان بین‌المللی در ایران باید با تغییر در رویه‌ها و ساختارهای جذب پذیرش و همچنین تبلیغات در امر جذب دانشجویان خارجی بتوانیم رتبه علمی دانشگاه‌های ایران را در سطح بین‌المللی به جایگاهی برسانیم تا دانشجویان خارجی آن را مورد قبول قرار دهند. خدایار و همکاران (۱۴۰۰) یافته های پژوهش بیانگر این بود که احتمال دستیابی به شاخص های ارزیابی سیاستگذاری فرهنگی نظام آموزش عالی که در نهایت ایجاد طراحی یک الگو شود که می تواند وضعیت موجود سیاستگذاری فرهنگی نظام آموزش عالی را ارزیابی کند و زمینه لازم برای دستیابی به وضعیت مطلوب را فراهم سازد. عباسی آذر (۱۴۰۰) اظهار کرد بین مؤلفه‌های اعتبارسنجی و بین‌المللی سازی رابطه وجود دارد. کشورهایی که به اعتبارسنجی و ارزیابی اهمیت بیشتری می‌دهند و استانداردهای بین‌المللی کیفیت را به دست آورده‌اند، در کسب مولفه های بین‌المللی سازی نیز موفق تر عمل کرده اند.

منشگرو همکاران (۲۰۲۱) در ارائه الگوی بین المللی سازی دانشگاهها و مؤسسات آموزش عالی مستقر در مناطق آزاد کشور براساس رویکرد داده بنیاد که نتایج آن بر اساس تأثیر مجموعه ای از عوامل بیرونی و درونی می تواند به یکی از مهمترین کاتالیزورهای توسعه سیستم آموزش عالی بین المللی تبدیل شده و رقابت پذیری آن را در بازار جهانی خدمات آموزشی افزایش دهد.

اصغری و همکاران (۱۴۰۰) اظهار داشتند که چالش آکادمیک، سازگاری فرهنگی، موانع زبانی و چالش امنیت شغلی به عنوان تم‌های اصلی و تأثیرگذار در تحقق اهداف «برنامه تحرک بین‌المللی دانشجویان به داخل» نیازمند توجه بیشتر برنامه‌ریزان و مدیران دانشگاهی به منظور اصلاح و بهبود است.

حیدری و همکاران (۱۴۰۰) در پژوهشی تحت عنوان « مولفه های فرهنگ سازمانی موثر در بین المللی سازی دانشگاه های کشور به این نتیجه دست یافتند که فرهنگ سازمانی مبتنی بر انواع تفکر راهبردی، سیستمی، فرایندی، جهانی، خلاقانه بین مدیران دانشگاه ها و توانمندی کارکنان نقش مهمی در بین المللی سازی دانشگاه ها دارد.

صنیع اجلال و همکاران (۱۳۹۹) در پژوهشی خودشان به موضوعاتی نظیر گسترش و تعمیق همکاری های علمی بین المللی میان کشورهای اسلامی؛ برای جلوگیری از واگرایی شدید میان کشورهای اسلامی در عرصه های همکاری های علمی بین المللی و همچنین انعقاد پیمان های بین المللی در عرصه های همکاری های آموزشی اشاره کرد.

بشیر و همکاران (۱۳۹۹) در پژوهشی تحت عنوان « مدیریت اضطراب/ عدم قطعیت در ارتباطات میان فرهنگی دانشجویان افغانستانی در دانشگاه های ایران عنوان داشتند که دانشجویان افغانستانی در ایران احساس مثبت دارند و از نظر ارتباطات فرهنگی در محیط دانشگاهی مشکلات کمتری با ایرانی ها دارند، در جهت افزایش همکاری و همدلی میان ایرانیان و افغانی ها با افزایش آگاهی، آموزش، برنامه های رسانه ای می توان ارائه گردد.

صالحی عمران (۱۳۹۹) در پژوهشی تحت عنوان « آمایش آموزش عالی در ایران عنوان داشت که در آمایش آموزش عالی لازم است سیاست های کلان و خرد در این رابطه مورد بازنگری قرار گرفته و اصلاحات لازم در راستای "کیفی سازی آموزش عالی" در دو رویکرد کمی و کیفی در آمایش مورد توجه قرار گیرد.

مهرآور گیگلو (۱۳۹۹) به این نتیجه دست یافتند تدوین یک برنامه جامع و مدون در سطوح تصمیم گیری و اجرایی دانشگاه برای تقویت و تعمیق همکاری های بین المللی همچنین به منظور گسترش همکاری های علمی بین المللی و تأسیس دفاتر بین المللی آموزش عالی در کشورهای مختلف جهان در آینده ضروری به نظر می رسد.

حاج دهقانی و همکاران (۱۳۹۹) در پژوهشی تحت عنوان « ارائه الگوی مطلوب جذب دانشجویان خارجی در دانشگاه آزاد اسلامی که نتایج آن بیانگر توسعه کمی و کیفی دانشگاه، اصلاح کارکردهای دانشگاهی، بین المللی سازی دانشگاهی، افزایش اعتبارات و منابع مالی دانشگاهی و فرهنگ سازی مشکلات مربوط به جهانی شدن، منحصر شدن جذب دانشجویان در جهت منافع اقتصادی (سرمایه داری آکادمیک) و ارجحیت اهداف سیاسی به اهداف آموزشی حاصل شد.

جعفری (۱۳۹۸) یافته های پژوهش بیانگر این بود که عوامل بازدارنده بین المللی شدن در دانشگاه های متعدد می باشد، لذا پیشنهاد می گردد سیاست گذاران و برنامه ریزان آموزش عالی در زمینه حذف یا کاهش عوامل بازدارنده در زمینه های مختلف تمهیداتی بیندیشند و برنامه هایی در زمینه مختلف طراحی و اجرا گردد.

کرمی و همکاران (۱۳۹۸) در پژوهشی تحت عنوان « فرصت ها و چالش های بین المللی شدن برنامه درسی در دانشگاه الزهرا » به این نتیجه دست یافتند که بین المللی شدن در دانشگاه بستری از فرصت ها و محدودیت ها را به دنبال دارد که شایسته است تا حد امکان از فرصت ها برای بهبود روابط بین المللی استفاده نمود.

عبداللهی و همکاران (۱۳۹۸) یافته های پژوهش در حال حاضر بیانگر این بود که باید با بومی سازی های لازم با توجه به دانشگاه های فنی و مهندسی برتر جهان اقدامات مناسبی در این زمینه صورت گیرد. در نهایت، با تکیه بر یافته های پژوهش راهکارهایی به منظور ایجاد سند جامع اخلاقی مناسب دانشگاه های فنی و مهندسی کشور ارائه می کند.

قاسم پور دهقان و همکاران (۲۰۱۹) خود مدل طراحی بین المللی شدن آموزش عالی ایران را نشان می‌دهد که شامل مولفه های سیاسی، زیرساخت های مالی، تجهیزات و امکانات، دانشگاهی، سازمانی، ارتباطات بین الملل، آموزشی، درسی، اداری، پشتیبانی و خدماتی فرهنگی- اجتماعی و اقتصادی است که بر بین المللی سازی آموزش عالی ایران تاثیر می گذارد. نیک بین و همکاران (۱۳۹۶) در پژوهشی نویسنده پیشنهاد اصلی این مقاله در قالب یک الگوی جامع و کل گرا مبتنی بر همه سطوح و محیط دور و نزدیک آموزش عالی ارائه شده است.

محسنی و همکاران (۱۳۹۶) در پژوهشی تحت عنوان «آسیب شناسی همکاری های علمی - بین المللی در آموزش عالی ایران» افته های پژوهش حاکی از آن است که وضعیت همکاری های علمی - بین المللی در دانشگاه ها و موسسات آموزش عالی ایران چندان مطلوب نبوده و برای همگام شدن با این حرکت جهانی و دستیابی به اهداف سند چشم انداز ۱۴۰۴، راه زیادی جهت از میان برداشتن موانع در این زمینه پیش رو دارد.

فشالنج و همکاران (۱۳۹۴) فرایند بین المللی دانشگاه ها در پژوهش موردی بیان کرده اند باتوجه تحلیل آماری داده ها نشان می دهد لازم است برای ارتقاء فرآیند بین المللی شدن، به ویژه در مولفه های آگاهی تقویت و بازبینی کوشش بیشتری انجام شود تا وضعیت بین المللی شدن به سطح کاملاً رضایت بخش و مطلوب برسد.

محسنی و همکاران (۱۳۹۲) در پژوهشی با عنوان "ارایه مدلی بر ارتقای سطح همکاری های علمی - بین المللی در آموزش عالی ایران نتایج نشان داد همکاریهای علمی بین المللی دارای شش بعد فرهنگی، پژوهشی آموزشی، اجرایی، پرسنل و رفاهی و ۳۶ مولفه است مدل نهایی تحقیق براساس ابعاد و مولفه های شناسایی شده که از نظر محققان با اطمینان ۹۵ درصد مورد تایید قرار گرفته است.

اسماعیل کاوسی و همکاران (۱۳۹۱) در پژوهش خود درباره طراحی الگوی توسعه روابط بین فرهنگی در عصر جهانی شدن بیان می کند که فرهنگ می تواند نتایج پایداری در روابط بین المللی ایجاد کند در حالی که یافته های پژوهش حاکی از آن است که علی رغم تلاش دستگاه سیاست خارجی در این راستا از تمامی مولفه و ظرفیت های فرهنگی کشور در عرصه جهانی استفاده نشده است.

نادری و اسماعیل نیا (۱۳۹۰) در پژوهش خود درباره بین الملل سازی آموزش عالی و ارتقاء کیفیت علمی علاوه بر این که دولت را مهمترین عامل راهبری بین المللی شدن دانسته اند وجود یک سیاست گذاری راهبردی و ایجاد بستری برای هماهنگی میان بخش های مختلف دانشگاه در روند بین المللی شدن را ضروری می دانند.

دیبورد (۱۳۸۳) مدلی برای گسترش همکاری های بین المللی در علم و آموزش در این مقاله عوامل درونی و بیرونی موثر در استخرش همکاریهای علمی بین المللی شناسایی وبه آن ها پرداخته است.

ملک زاده (۱۳۸۱) در پژوهشی تحت عنوان «نقش همکاریهای علمی بین المللی در توسعه علمی ایران» با توجه به نتایج حاصل از این پژوهش ضمن تبیین مفهوم همکاری های علمی-بین المللی، به بررسی تاثیر این همکاری های بر توسعه علمی کشور پرداخته و سپس موانع اصلی تحقق آن را در ایران مورد بررسی قرار داده و همچنین مشکلات موجود در تهیه گیرنده های ماهواره ای اشاره کرده است.

بحث

در دنیای امروز، دانشگاه‌ها به دنبال جذب دانشجویان بین‌المللی هستند. بر خلاف دوران گذشته که اکثر دانشجویان از کشورهای همسایه می‌آمدند، امروزه دانشجویان جویای کار و علم از سراسر جهان به دنبال دانشگاه‌های برتر در همه جای جهان هستند (سا، ۲۰۲۰). بنابراین، توسعه همکاری‌های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین‌المللی، عاملی کلیدی برای بین‌المللی‌شدن آموزش عالی است. در اینجا، به بررسی برخی از این همکاری‌ها پرداخته‌ایم:

۱. تبادل دانشجویان: بسیاری از دانشگاه‌ها این امکان را فراهم می‌کنند که دانشجویان بین‌المللی بتوانند به عنوان یکی از بخش‌هایی از یک برنامه تحصیلی به یک دانشگاه خارجی سفر کنند. این برنامه‌های تبادل دانشجویان به دانشجویان فرصت می‌دهند تا با فرهنگ‌های دیگر آشنا شوند، سطح زبان خود را افزایش دهند و از منظر علمی نظریه‌های خود را با دیدگاه یکدیگر مقایسه کنند.

۲. برگزاری همایش‌ها و کلاس‌ها بین‌المللی: برگزاری همایش‌ها و کلاس‌هایی که دانشگاه‌های مختلف را به یکدیگر معرفی می‌کنند و به دانش‌آموزان فرصت می‌دهند که با همکاران خود در جهان آشنا شوند، یک رویداد علمی بسیار حیاتی برای دانشگاه‌های پویا است.

۳. همکاری‌های دانشگاه با شرکت‌های خارجی: بسیاری از دانشگاه‌ها همکاری با شرکت‌های خارجی دارند که برای کار کردن با دانشگاه‌ها به دنبال تخصصی‌شدن و توسعه همکاری با دانشگاه هستند. این شرکت‌ها می‌توانند به دانشگاه‌های مشارکت‌کننده امکانات، سرمایه‌گذاری و تجهیزاتی را فراهم کنند.

۴. تبادل مواد دانشگاهی: برخی از دانشگاه‌ها برنامه‌هایی برای تجهیزات تحقیقی خود در همه جهان دارند و در علوم بورس مزیت بالایی در تحقیقات جدید دارند. می‌توان به دانشگاه‌هایی از قبیل معماری، فناوری و کامپیوتر، علوم زیستی، مهندسی برق و شیمی اشاره کرد. این تدریس و یادگیری دانشجویان به عنوان یکی از بخش‌هایی از یک برنامه تحصیلی ارائه می‌شود. به عنوان مثال، واحد علوم کامپیوتری در دانشگاه‌هایی همچون دانشگاه واشنگتن در سیاتل و دانشگاه استنفورد در کالیفرنیا برنامه تحصیلی خود را به دانشجویان بین‌المللی ارائه می‌دهند.

۵. برگزاری دوره‌های آموزشی در دانشگاه‌های دیگر: برخی از دانشگاه‌ها می‌توانند دوره‌هایی را در دانشگاه‌های دیگر برگزار کنند تا در مقابل امتیاز کسب کنند. از این روش برای بالا بردن پایین دانشگاه، به عنوان یکی از مهمترین روش‌های توسعه دهی به دانشگاه‌ها استفاده می‌شود.

۶. برنامه‌ای که توسط دانشگاه ایالات متحده به عنوان «برنامه توسعه‌ی جهانی دانشگاه‌ها» شناخته می‌شود و خدماتی از جمله پشتیبانی فنی و مالی تحصیلی به دانشگاه‌های دیگر ارائه می‌دهد (راماسوامی ۲۰۲۱).

روش‌های ذکر شده برای دانشگاه‌هایی که به دنبال یافتن یک رقابت جهانی هستند، بسیار مفید واقع شده‌اند. به طور خلاصه، همکاری‌های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین المللی برای بین‌المللی شدن آموزش عالی یک روش عملی و موثر است (روزیده، و روزیدی، ۲۰۲۰). بنابراین انتظار می‌رود که با توسعه زیرساخت‌های لازم از قبیل توسعه شبکه سراسری اینترنت و افزایش سرعت آن، تولید نرم افزارهای آموزشی تعامل محور، و استفاده از تجارب کسب شده در این پاندمی شاهد رونق روزافزون آموزش مجازی در کشور باشیم و حتی بعد از پایان یافتن شیوع کرونا، این نوع آموزش در کنار آموزش حضوری تداوم داشته باشد. با این روش‌ها، دانشگاه‌ها می‌توانند دانشجویان بین‌المللی را به دانشگاه‌های خود جذب کنند و همچنین دانشجویان خود را برای کاری در جهان آماده کنند. بنابراین، همکاری‌های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین المللی برای دانشگاه‌ها از اهمیت بالایی برخوردار است (ژنگ و کاپور، ۲۰۲۱). همچنین، با استفاده از این روش‌ها می‌توان تنوع و تعداد دانشجویان بین‌المللی را در دانشگاه‌ها بالا برد و به ارتباطات بین ملتی و تبادل فرهنگی کمک کرد. علاوه بر این، دانشگاه‌ها می‌توانند با انجام تحقیقات و تفاوت‌های فرهنگی و مشکلات رو به رو شدن با آنها، خود را برای یک جامعه جهانی بزرگ‌تر آماده کنند (غنی^{۲۰۲۲}). مزیت دیگری که همکاری‌های بین‌المللی بین دانشگاه‌ها دارد، افزایش تفکر بین‌المللی در دانشگاه‌هاست. این تفکر بین‌المللی به کاهش تعارضات بین‌المللی و افزایش همکاری‌های بین‌المللی از طریق تدریس و تحقیقات کمک می‌کند. در نتیجه، دانشگاه‌ها برای تعزیز تفکر بین‌المللی باید برنامه‌های موثری برای دانشجویان خود برگزار کنند (ویکولسکو و همکاران، ۲۰۲۲) در نتیجه، پیشروی در همکاری‌های بین‌المللی نه تنها به دانشگاه‌ها کمک می‌کند تا به تفکر بین‌المللی و تنوع دانشجویان برسند، بلکه به رشد اقتصادی و فرهنگی جهانی کمک می‌کند (امیرالله و همکاران، ۲۰۲۲).

نتیجه‌گیری

با توجه به بررسی‌های انجام شده، پیدا شد که فرایند همکاری‌های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین المللی شده است و باعث شده است که آموزش عالی در سراسر دنیا توسعه و پیشرفت کند. این همکاری‌ها، به ارتقای کیفیت آموزشی و نوآوری در این حوزه کمک کرده و شبکه آموزش عالی را بهبود داده است (گوا و همکاران، ۲۰۲۲). به عنوان نتیجه‌گیری، همکاری‌های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین المللی، برای دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزشی، فرصتی است برای افزایش شبکه گسترده تر دوستان و همکاران در سراسر جهان، افزایش محصولات پژوهشی و نمایش دانش در

حوزه های مختلف است که به همه رشته های دانشجویی و همچنین به صنایع مختلفی که نیاز به دانش گران دارند، کمک می کند (دویت، ۲۰۱۹). همچنین، پیشرفت و توسعه در زمینه آموزش عالی، نیازمند جهانی شدن آموزش و یادگیری است که با همکاری های آموزشی و فرهنگی به رسمیت شناخته شده و ترویج داده می شود. این همکاری ها، امکانات و فرصت های جدیدی را برای دانشجویان و اساتید فراهم می کند و بهبود کیفیت آموزش و تحقیقات در سطح جهانی را تضمین می کند (جئون و همکاران، ۲۰۲۳). به طور کلی، همکاری های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین المللی، بهبود کیفیت و توسعه آموزش عالی در سراسر جهان را تضمین می کند. این همکاری ها، به دانشجویان، اساتید و مؤسسات آموزشی فرصت ها و امکانات جدیدی را فراهم می کند و می تواند در بهبود و توسعه آینده آموزش عالی در جهان نقش مثبتی ایفا کند (الفرقان، و هدایت، ۲۰۲۳). به علاوه، همکاری های آموزشی و فرهنگی، فرصت هایی را برای تبادل فرهنگی، شایستگی ها و دانش فراهم می کند که این موارد می تواند در ارتقای دانش، توسعه فرهنگی و تقویت روابط بین ملت ها و کشورها بسیار مؤثر باشد. به عنوان مثال، مبادله دانشجویان، استادان و محققین بین سازمان های آموزشی مختلف در دانشگاه ها، موجب ارتباطات فرهنگی و منابع انسانی بین ملت های مختلف می شود (اولکسیینکو و روس، ۲۰۲۳). از منظر پژوهشگر نتیجه، همکاری های آموزشی و فرهنگی برای ارتقای کیفیت و توسعه آموزش عالی خیلی مهم است. این همکاری ها می توانند در تقویت روابط بین کشورها، تبادل فرهنگی و دانش، توسعه علم و فناوری و بهبود کیفیت آموزش و تحقیقات در سطح جهانی مؤثر باشند و به ارتقای توسعه پایدار جامعه بشری کمک کنند. همکاری های آموزشی و فرهنگی با نقش میانجی بین المللی شده اند تا المللی شدن آموزش عالی و افزایش همکاری های بین المللی در زمینه های آموزشی و فرهنگی را بهبود بخشند. این همکاری ها شامل مبادله دانشجویی، استادی، پژوهشی، انتقال فناوری، همکاری در برنامه های آموزشی و پروژه های تحقیقاتی می شود. با افزایش المللی شدن آموزش عالی، دانش آموزان و دانشجویان می توانند به روش های جدید آموزشی، فرهنگ ها و زبان های جدید آشنا شوند و تجربیات مهمی برای فرهنگ بنیادی شدن در دنیای بین المللی به دست آورند. علاوه بر این، همکاری های آموزشی و فرهنگی باعث تقویت تعامل های بین المللی، ایجاد شبکه های پیوندی بین دانشگاه ها و مؤسسات آموزشی می شوند که به بالابردن کیفیت آموزش و پژوهش، افزایش امکانات و اعتبار دانشگاه ها کمک می کنند. واضح است که همکاری های آموزشی و فرهنگی در زمینه های مختلف دو سویه می باشد و به دو طرف انتفاع می برد. بدین منظور، وزارت علوم، تحقیقات و فناوری تلاش کرده است تا با برقراری همکاری هایی با کشورهای مختلف، روابط بین بنیان های آموزشی ایران و دیگر کشورها را به میزان قابل قبول تری توسعه دهد. علاوه بر این، همکاری های آموزشی و فرهنگی می تواند بهبود و تقویت روابط دولتی دو کشور نیز باشند و از این طریق می تواند به حل برخی از مشکلات دو جانبه بین دو کشور کمک کند. همچنین، توسعه

تعاملات آموزشی و فرهنگی می تواند گامی در راستای افزایش همکاری های اقتصادی و بازرگانی بین دو کشور باشد. در کل، همکاری های آموزشی و فرهنگی می تواند موثر باشد و باعث افزایش همکاری های دو جانبه در زمینه های مختلف شود. به همین دلیل، توسعه این همکاری ها و تحقق اهداف آنها برای توسعه پایدار و رشد جامعه بین المللی بسیار مناسب است.

منابع

- اصغری، ف. (۱۴۰۰). برنامه تحرک بین المللی دانشجو و اکاوی چالش های دانشجویان بین المللی در ایران. آموزش عالی ایران، ۱۳ (۲): ۱-۳۰.
- بشیر، ح.، مصطفوی، م. (۱۳۹۹). مدیریت اضطراب/ عدم قطعیت در ارتباطات میان فرهنگی دانشجویان افغانستانی در دانشگاه های ایران. فصلنامه علمی مطالعات میان فرهنگی، دوره ۱۵، شماره ۴۲.
- جعفری، س.، رحیمیان، ح.، عباس پور، ع. (۱۳۹۸). عوامل پیش برنده و بازدارنده بین المللی شدن دانشگاه ها. مجله ایرانی آموزش در علوم پزشکی، جلد (۱۹): ۶۷-۷۷.
- حاج دهقانی، ع.، فتحی و اجارگاه، ک.، خسروی، ع.، پوشنه، ک. (۱۳۹۹). ارائه الگوی مطلوب جذب دانشجویان خارجی در دانشگاه آزاد اسلامی. دوفصلنامه مطالعات برنامه درسی آموزش عالی، ۱۰ (۲۰): ۷-۳۹.
- حیدری، م.، گودرزوندچگینی، م.، رضایی کلیدبری، ح. (۱۴۰۰). مولفه های فرهنگ سازمانی موثر در بین المللی سازی دانشگاه های کشور. توسعه آموزش در علوم پزشکی، دوره: ۱۴ | شماره: ۴۳.
- خدایار، ا.، نصیری فیروز، ع.، پورکریمی، ج.، کرامتی، م. (سال: ۱۴۰۰ | دوره: ۷ | شماره: ۴). شناسایی و اعتبار سنجی شاخص های ارزیابی سیاستگذاری فرهنگی نظام آموزش عالی (یک مطالعه فراترکیب). نشریه: سیاستگذاری عمومی، صفحات: ۲۹۹-۳۱۸.
- صالحی عمران، ا. (۱۳۹۹). آمایش آموزش عالی در ایران. برنامه ریزی آموزشی، دوره ۹، شماره ۱۸، صفحه ۱۸۵-۱۹۴.
- صنیع اجلال، م.، حسینی مقدم، م. (۱۳۹۹). بین المللی شدن آموزش عالی و آینده ی همگرایی کشورهای اسلامی. فصلنامه مطالعات بنیادین کاربردی جهان اسلام، دوره ۲، شماره ۳.
- عباسی آذ، م.، معظمی، م.، فراستخواه، م. (۱۴۰۰). بررسی نتایج اعتبارسنجی آموزش عالی با تاکید بر بین الملل سازی آن. پژوهش و برنامه ریزی در آموزش عالی، شماره ۱۰۲.

عبداللهی، ح.، تقی زاده، س. (۱۳۹۸). تأملی بر میزان تأکید بر اخلاق آموزش در دانشگاه‌های فنی و مهندسی کشور و مقایسه آن با دانشگاه‌های فنی و مهندسی برتر جهان. فصلنامه آموزش مهندسی ایران، دوره ۲۱، شماره ۸۳ - شماره پیاپی ۸۳، صفحه ۱-۲۲.

غیائی ندوشن، پ.، طاسکوهفخ، صالحی، ذ. (۱۴۰۲). چالش‌های جذب دانشجویان بین‌المللی: تجربه‌ای برای دانشگاه‌های ایران (واکاوی پژوهش‌های گذشته). آموزش علوم دریایی، انتشار آنلاین از تاریخ ۳۰ دی ۱۴۰۱.

فشالنج، ل.، فابزرگان، ع. (۱۳۹۴). فرایند بین‌المللی شدن دانشگاهها: موردی از آموزش عالی ایران. اندیشه‌های نوین تربیتی، دوره ۱۱، شماره ۴، صفحه ۷-۲۶.

قاسم پور دهقانی، ع.، لیاقت دارف م. ج.، جعفری، س. ا. (۱۳۹۰). تحلیلی بر بومی سازی و بین‌المللی شدن برنامه درسی دانشگاه‌ها در عصر جهانی شدن. فصلنامه تحقیقات فرهنگی ایران، دوره ۴، شماره ۴ - شماره پیاپی ۱۶، صفحه ۱-۲۴.

کاوسی، ا.، احمدزاده، ف.، ستوده یگانه، د. (۱۳۹۱). طراحی الگوی توسعه روابط بین فرهنگی در عصر جهانی شدن. مدیریت فرهنگی، دوره ۶، ۳ (پیاپی ۱۷)، صفحه ۱-۱۶.

کرمی، ز.، مهران، گ.، فتحی واجارگاه، ک. (۱۳۹۸). فرصت‌ها و چالش‌های بین‌المللی شدن برنامه درسی در دانشگاه الزهراء. توسعه آموزشی جندی شاپور اهواز، دوره ۱۱، شماره ۱، صفحه ۲۳-۳۵.

محسنی، ه. (۱۳۹۶). آسیب شناسی همکاری های علمی - بین‌المللی در آموزش عالی ایران. راهبرد اجتماعی فرهنگی فصلنامه راهبرد اجتماعی فرهنگی، دوره: ۶ | شماره: ۲۲.

محسنی، ه.، آراسته، ح.، قورچیان، ن.، جعفری، پ. (۱۳۹۲). ارائه مدل اجرایی آموزش و یادگیری زبان انگلیسی در نظام آموزشی ایران. فصلنامه راهبرد اجتماعی فرهنگی، پیاپی ۹ ص ۸۳.

ملک زاده، ر. (۱۳۸۱). نقش همکاری‌های علمی بین‌المللی در توسعه علمی ایران. فصلنامه پژوهش و برنامه ریزی آموزش عالی، شماره ۲۵.

منشگر، م. ف. فتحی واجارگاه، ک.، حمیدی فر، ف. (۱۴۰۰). ارائه الگوی بین‌المللی سازی دانشگاهها و مؤسسات آموزش عالی مستقر در مناطق آزاد کشور براساس رویکرد داده بنیاد. فصلنامه مطالعات برنامه آموزشی، دوره ۱۰، شماره ۱۹ - صفحه ۲۳-۱.

مهرآور گیگلو، ش.، خورسندی طاسکوه، ع.، غیائی ندوشن، س.، عباس پور، ع. (۱۴۰۰). شناسایی مولفه های همکاری های علمی بین‌المللی در آموزش عالی: مطالعه ای فراترکیب. نشریه: توسعه ی آموزش جندی شاپور، دوره: ۱۲ | شماره: ۲.

نادری، ا.، اسماعیل نیا، ن. (۱۳۹۰). بین المللی شدن آموزش عالی و ارتقای کیفیت دانشگاهی. پنجمین همایش "ارزیابی کیفیت در نظام دانشگاهی" دانشگاه تهران - پردیس دانشکده‌های فنی، تعداد صفحات: ۱۶.

نیک بین، م.، ذاکر صالحی، غ.، ماحوزی، ر. (۱۳۹۶). الگوی بین‌المللی شدن آموزش عالی از منظر سیاست فرهنگی. سیاست علم و فناوری، دوره ۱۰، شماره ۳، صفحه ۳۳-۴۳.

Alfurqan, A., & Hidayat, A. (2023). Internalization of Moderation Values in Islamic Religious Education Subjects in SMP Negeri 22 Padang. *MANAZHIM*, 5(1), 247-260.

Amirullah, A., Samad, S., & Rosmaladewi, R. (2022). A meta-analysis of language policy on bilingual education in Indonesian universities: Implication for multicultural education and internationalization. *International Journal of Language Education*, 6(2), 210-220.

Bulut-Sahin, B., & Kondakci, Y. (2022). Conflicting perspectives on the internationalization of higher education: Evidence from the Turkish case. *Journal of Studies in International Education*. 10283153221126245.

Davlyatshaev, A. A., & Temirkulov, A. A. (2022). Internationalization of the Educational Process in a Market Economy. *Journal of algebraic statistics*, 13(3), 3459-3464.

De Wit, H. (2019). Evolving concepts, trends, and challenges in the internationalization of higher education in the world. *Вопросы образования*, (2 (eng)), 8-34.

Fernanda Gisele, B., Cristiano Gonçalves, P., & Geciane Silveira, P. (2021,). Cooperation and technological areas in the state universities of São Paulo: An analysis from the perspective of the triple helix model. *Technology in Society*. <https://doi.org/10.1016/j.techsoc.2021.101566>. Volume 65, 101566.

Ghani, N. A., Teo, P. C., Ho, T. C., Choo, L. S., Kelana, B. W. Y., Adam, S., & Ramliy, M. K. (2022). Bibliometric analysis of global research trends on higher education internationalization using Scopus database: Towards sustainability of higher education institutions. *Sustainability*, 14(14), 8810.

Guo, Y., Guo, S., Yochim, L., & Liu, X. (2022). Internationalization of Chinese higher education: Is it westernization?. *Journal of Studies in International Education*, 26(4), 436-453.

Jeon, M., Hwang, Y., & Hong, M. S. (2023). Recontextualizing internationalization of higher education institutions in South Korea through the lens of the knowledge—

- policy–power interface. *Journal of International Cooperation in Education*, (ahead-of-print).
- Li, J., & Xue, E. (2022). Exploring High-Quality Institutional Internationalization for Higher Education Sustainability in China: Evidence from Stakeholders. *Sustainability*, 14(13), 7572.
- Marangell, S., & D’Orazzi, G. (2023). Students’ changing conceptualizations of university internationalization in Australia. *Higher Education Research & Development*, 42(5), 1230-1246.
- Moshtari, M., & Safarpour, A. (2023). Challenges and strategies for the internationalization of higher education in low-income East African countries. *Higher Education*, 1-21.
- Oleksiyenko, A. V., & Ros, V. (2023). Human agency and legacy-innovation tensions in the internationalization of higher education: Re-orientations managed by internationally-educated scholars of Central Asia. *International Journal of Educational Development*, 97, 102716.
- Pawar, V., Vhatkar, M. A., & Dash, M. S. (2023). Internationalization of Higher Education and Environmental Sustainability: An Analytical Overview. *Journal of Pharmaceutical Negative Results*, 546-550.
- Ramaswamy, M., Marciniuk, D. D., Csonka, V., Colò, L., & Saso, L. (2021). Reimagining internationalization in higher education through the United Nations sustainable development goals for the betterment of society. *Journal of Studies in International Education*, 25(4), 388-406.
- Rosyidah, N., & Rosyidi, U. (2020). Internationalization in Higher Education: University's Effective Promotion Strategies in Building International Trust. *European Journal of Educational Research*, 9(1), 351-361.
- Sá, M. J., & Serpa, S. (2020). Cultural dimension in internationalization of the curriculum in higher education. *Education Sciences*, 10(12), 375.
- Sibawaihi, S., & Fernandes, V. (2023). Globalizing higher education through internationalization and multiculturalism: The case of Indonesia. *Higher Education Quarterly*, 77(2), 232-245.
- Suguku, D. (2023). Pillar of Internationalization in Higher Education: The Contribution of International Collaborations and Online Delivery Approaches to

- Internationalization in HEIS. In *SHS Web of Conferences* (Vol. 156, p. 05004). EDP Sciences.
- Woicolesco, V. G., Cassol-Silva, C. C., & Morosini, M. (2022). Internationalization at Home and Virtual: a sustainable model for Brazilian Higher Education. *Journal of Studies in International Education*, 26(2), 222-239.
- Woicolesco, V. G., Cassol-Silva, C. C., & Morosini, M. (2022). Internationalization at Home and Virtual: a sustainable model for Brazilian Higher Education. *Journal of Studies in International Education*, 26(2), 222-239.
- Wu, H., & Zheng, J. (2023). Examining China's Academic Narratives Surrounding Higher Education Internationalization in Foreign Countries: A Multi-theoretical Lens. *Journal of Studies in International Education*, 27(1), 141-160.
- Yamada, A. (2023). Internationalization of Higher Education During the COVID-19 Pandemic: A Case Study of the Japanese Digital Native Generation and Social Media Use. In *Globalisation, Values Education and Teaching Democracy* (pp. 57-76). Cham: Springer International Publishing.
- Zheng, J., & Kapoor, D. (2021). State formation and higher education (HE) policy: An analytical review of policy shifts and the internationalization of higher education (IHE) in China between 1949 and 2019. *Higher Education*, 81, 179-195.